

Sygn. akt II KK 171/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lipca 2014 r.,

sprawy **K. G.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 20 listopada 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 kwietnia 2013 r.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego K. G. od kosztów sądowych

postępowania kasacyjnego,

**3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. –
Kancelaria Adwokacka w W. - kwotę 738,00 zł (siedemset
trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % podatku VAT, tytułem
wynagrodzenia za sporządzenie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. uznał m.in. oskarżonego K. G. za winnego popełnienia czynów:

- z art. 280 § 2 k.k. (pkt II a/o) i za to wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności,
- z art. 280 § 2 k.k. (z pkt III a/o) i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności,
- z art. 280 § 2 k.k. (z pkt IV a/o) i na podstawie art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności,
- z art. 280 § 2 k.k. (z pkt V a/o) i za to skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności,
- z art. 279 § 1 k.k. (z pkt VI a/o) i na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności (pkt IV wyroku).

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności (pkt. V wyroku).

We wniesionej na korzyść oskarżonego apelacji obrońca zarzucił:

„I. na zasadzie art. 427 § 2 i art. 438 pkt. 2 k.p.k.:

1. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 2, 4, 7, 366, 410, 424 § 1 i 2 k.p.k. polegającą na arbitralnej, wybiórczej i noszącej cechy dowolności ocenie wiarygodności zeznań K. G. oraz wyjaśnień oskarżonego K. G. i nieuzasadnione przydanie waloru wiarygodności jedynie zeznaniom K. G. w zakresie rzekomej współpracy K. G. i K. G. w dokonywaniu czynów zabronionych opisanych w akcie oskarżenia wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w sprawie i skazania oskarżonego za popełnienie czynów zabronionych stypizowanych w art. 280 § 2 k.k. i art. 279 § 1 k.k.;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść tego wyroku, a mianowicie - art. 4, 5 § 2, 410, 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego K. G., a w szczególności przez wykluczenie wersji podawanej przez oskarżonego w sytuacji gdy brak jest materiału dowodowego potwierdzającego wersję zdarzeń opisanych przez K. G.;

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść tego wyroku, a mianowicie - art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 pkt. 1 k.p.k. polegające na zaniechaniu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności, w tym w szczególności ustalenia czy i ew. kto posługiwał się bronią, czy i ew. kto

posługiwał się atrapą broni oraz skonstruowanie uzasadnienia zaskarżonego w sposób sprzeczny z zasadami procedury karnej;

II. na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k.

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść poprzez uznanie K. G. winnym dokonania czynu zabronionego opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. przy ustaleniu, iż czynu tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu z Z. K. i ustaloną osobą pomimo, że w materiale dowodowym nie istnieje dowód na tą okoliczność, a w szczególności świadek K. G. nie wskazywał oskarżonego jako osobę która miała brać udział w tym zdarzeniu;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść i wyrażający się w stwierdzeniu, że oskarżony K. G. dokonując czynów zabronionych opisanych w punktach II - V posługiwał się bronią palną i przez to wyczerpał dyspozycję art. 280 § 2 k.k. pomimo, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności prawidłowo ustalonej okoliczności faktycznej iż sprawcy czynów zabronionych opisanych w punktach II - V aktu oskarżenia byli zamaskowani albowiem nosili kominiarki lub kaski motocyklowe, okoliczność udziału oskarżonego w tych zdarzeniach, a w szczególności posługiwania się bronią palną przez oskarżonego K. G. jest domniemana i powinna być rozpatrywana z uwzględnieniem zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.”

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i orzeczenie przez Sąd Odwoławczy odmiennie, co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów popełnienia czynów zabronionych opisanych w art. 280 § 2 k.k. oraz art. 279 § 1 k.k., ewentualnie wniósł aby Sąd Odwoławczy, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 2 k.p.k., uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, w przypadku uznania że zebrane dowody nie pozwalają na wydanie orzeczenia odmiennego, co do istoty sprawy.

Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu m.in. apelacji obrońcy oskarżonego K. G. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej,

2. uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k., zarzucanego w pkt VI a/o, a przypisanego w pkt IV akapit piąty wyroku Sądu pierwszej instancji,
3. w ramach czynu zarzucanego w pkt IV a/o, a przypisanego w pkt IV akapit trzeci, ustalił, że czynu tego oskarżony dokonał działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. oraz ustaloną osobą, a także z nieustaloną osobą o pseudonimie „D./.../”,
4. z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt V a/o i przypisanego w pkt IV wyroku – czwarty akapit – wyeliminował ustalenie „posługując się bronią nieustalonego rodzaju” i przyjął, że czyn ten wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. i w konsekwencji wymierzył oskarżonemu na podstawie tego przepisu karę 2 lat pozbawienia wolności,
5. w zakresie rozstrzygnięcia w pkt VI wyroku, na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek częściowego naprawienia szkody wyrządzone przestępstwem zarzucanym w pkt II a/o, a przypisanym w pkt IV – akapit pierwszy – wyroku,
6. utrzymał wyrok w mocy w pozostałej części,
7. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się obrońca skazanego i we wniesionej na jego korzyść kasacji podniósł zarzut rażącego naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia tj. „obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 2, 4, 5 § 2, 7, 366, 410, 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na arbitralnej, wybiórczej i noszącej cechy dowolności ocenie zebranego materiału dowodowego, w szczególności wiarygodności zeznań K. G. oraz wyjaśnień oskarżonego K. G., w szczególności co do okoliczności udziału oskarżonego w zdarzeniach opisanych w akcie oskarżenia a nadto rzekomego udziału oskarżonego w tych zdarzeniach oraz rzekomego posługiwania się przez oskarżonego bronią palną, w sytuacji istnienia nie dających się usunąć wątpliwości czy i kto miał posługiwać się bądź bronią palną, bądź jej atrapą i braku podstaw w materiale dowodowym dla dokonania ustalenia, iż w zakresie zarzutów II, III i IV oskarżony posługiwał się bronią palną,

co było przedmiotem zarzutów apelacyjnych, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w sprawie i skazania oskarżonego za popełnienie czynów zabronionych stypizowanych w art. 280 § 1 i § 2 k.k.”

Na zakończenie obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części i uniewinnienie skazanego od popełnienia przypisanych czynów, ewentualnie o przekazanie sprawy sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego K. G. kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Zarzut podniesiony w kasacji przez jej autora jest sumą zarzutów z pkt I.1 i 3 oraz II.2 apelacji, do których to Sąd Apelacyjny odniósł się w swoim uzasadnieniu i w tym zakresie zainteresowane strony należy odesłać do jego treści (k. 42 - 44, 48 – 55). Lektura wywodów Sądu odwoławczego przekreśla w oczywisty sposób trafność zarzutu obraży art. 457 § 3 k.p.k.

Uzasadnienie kasacji sprowadza się *de facto* do zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych oraz dokonania własnej, odmiennej, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim oceny zeznań świadka K. G., na których Sąd I instancji oparł ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy m.in. skazanego K. G., czego w kasacji czynić nie wolno. Przypomnieć trzeba, że ponowienie w kasacji argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2

k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2009 r., V KK 400/08, LEX nr 495318), co w rozważanej sprawie nie miało miejsca.

Sąd Apelacyjny podkreślił, iż Sąd I instancji poddał poszczególne wyjaśnienia, a następnie zeznania K. G. wnikliwej analizie oraz ocenie w korelacji z całokształtem ujawnionego materiału dowodowego, trafnie wskazując, które dowody je potwierdzają. Sąd I instancji słusznie zauważył, że K. G. w toku postępowania, wiarygodnie i konsekwentnie opisywał przestępstwa, w których brał udział, a dowód z zeznań świadka nie jest dowodem odosobnionym w całokształcie zebranego materiału dowodowego. Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, w wyczerpujący i przekonujący sposób wyjaśnił on dlaczego obszernie i szczegółowe wyjaśnienia K. G., pomimo uzupełniania ich o dodatkowe elementy podczas kolejnych przesłuchań, nie straciły waloru wiarygodności. Oceniając zeznania K. G. Sąd trafnie przyjął, że zatarcie pewnych szczegółów w pamięci świadka, czy to związane z dynamiką poszczególnych wydarzeń, ich wielością i powtarzalnością, jak i ze znacznym upływem czasu od tych wydarzeń, nie jest okolicznością podważającą wiarygodność jego zeznań. Przekonanie Sądu orzekającego pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. dopóki nie zostanie wykazane, że zaskarżone orzeczenie zostało oparte, bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź też ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, co w tej sprawie nie miało miejsca.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zebrany materiał dowodowy, w tym zeznania i wyjaśnienia K. G. w powiązaniu z zeznaniami osób pokrzywdzonych, w szczególności T. i W. K. oraz R. J., czy protokołami oględzin miejsca popełnienia przestępstwa, stanowił należyłą podstawę do poczynienia kompletnych ustaleń faktycznych wskazujących na to, że skazany K. G. jest jednym z współsprawców rozbojów opisanych w pkt II, III, IV i V aktu oskarżenia oraz, że w trakcie rozbojów opisanych w pkt II, III i IV a/o posługiwał się on bronią palną w postaci pistoletu (w czasie rozboju z pkt II a/o broń palną miał tylko skazany – K. G. używał tylko straszaka, także w czasie rozboju z pkt IV a/o broń posiadał tylko skazany, zaś w czasie rozboju z pkt III a/o K. G. nie brał udziału w bezpośrednim ataku na

pokrzywdzonych; tak samo w przypadku czynu z pkt IV a/o jedynym sprawcą, który posiadał broń w trakcie tego rozboju, był skazany).

K. G., w trakcie kolejnych przesłuchań, uszczegółowił poszczególne okoliczności dotyczące użycia broni palnej i przekonująco wyjaśnił, podczas rozprawy, wszystkie związane z tym wątpliwości, co nie podważyło wiarygodności jego zeznań w powyższym zakresie.

Na koniec należy zauważyć, że sposób skonstruowania zarzutu kasacyjnego, tj. połączenie twierdzenia o rzekomej wadzie motywacyjnej części orzeczenia Sądu Apelacyjnego z przepisami art. 2, 4, 5 § 2, 7, 366, 410 i 424 k.p.k., zawierającymi zasady procesowe, bądź odnoszącymi się wprost do postępowania przed sądem pierwszej instancji, uzasadnia przekonanie, że wniesienie kasacji potraktowane zostało jako próba poszukiwania „trzeciej instancji”, a nie jako rzeczywiste kwestionowanie sposobu procedowania przed Sądem odwoławczym, sposobu opartego na rażącej obrazie prawa, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.